

[Madsen-Mygdal.]

danne Bevillinger. Det er ganske rigtigt, den højtærede Finansminister behøver ikke at minde mig om det. Jeg har som Landbrugsminister flere Gange, skønt enhver kender mit Standpunkt overfor Loven af 4. Oktober 1919, efter Aftale med Partierne, skønt det er muligt — som den højtærede Finansminister gjorde opmærksom paa —, at der var et Flertal i begge Ting, der maaske vilde være mig følgagtigt i en anden Politik, gjort det for at skabe Mulighed for en enstemmig Gennemførelse af en Jordlovgivning. Jeg har gjort det ved at søge en særlig Lov gennemført, jeg har ogsaa gjort det paa den anden Maade, naar *alle* Partier baade i Folketing og Landsting var enige, og jeg har forvisset mig om, at Enighed var til Stede ved at skrive baade til Folketingets og Landstingets Finansudvalg, om de var villige til at give en saadan Bevilling; hvis Landstingets Finansudvalg havde sagt nej som Vidnesbyrd om, at Enighed ikke var til Stede, havde jeg selvfølgelig ikke opført det paa Finansloven — hvad skulde jeg ellers have spurgt for?

Den nuværende højtærede Landbrugsminister har gjort ganske det samme. Men det er en ny Praksis, der nu indledes her, og hvis Regeringen havde taget en Finanslovskonflikt paa dette Spørgsmaal, kunde den takke sig selv for det, der er ingen tidligere Regering, heller ikke den tidligere socialdemokratiske Regering, der nogen Sinde har prøvet paa den Fortolkning af 4. Oktober Loven, som jeg nu ser Regeringspartierne vil lancere.

Selvfølgelig er det ikke, som det ærede Medlem Hr. Holdgaard paastod, en Bevilling, der flyder af bestaaende Love, hvorfor skulde jeg saa søge 3 Mill. Kr. bevilget ved særlig Lov? Hvorfor skulde jeg højtideligt spørge Landstingets og Folketingets Finansudvalg, om de kunde gaa med til, at en saadan Bevilling blev opført paa Finansloven, hvis den flød af bestaaende Love? (*Justitsministeren*: Skal den saa ikke opføres paa Finansloven?). Jo, men jeg skal ikke spørge Landstingets og Folketingets Finansudvalg om det, det var det, jeg gjorde, og det har den nuværende Landbrugsminister ogsaa gjort, men det er aldrig sket nogen Sinde før under en Situation, hvor netop dette

Spørgsmaal var Genstand for Lovgivningsarbejde.

Den højtærede Finansminister har jo slet ikke Ret i, at jeg har hæftet mig ved det formelle, jeg hæfter mig ved, at der er i høj Grad Uenighed om det. Alle de Gange, jeg er gaaet til begge Tings Finansudvalg, og den nuværende højtærede Landbrugsminister har gjort det samme, har det nemlig været som Resultat af en Overenskomst, en Aftale imellem Partierne. Det gør den store Forskel. Forholdet er altsaa dette, at medens vi forhandler om et Jordlovsforslag — og Forhandlingen er maaske endnu ikke helt afsluttet —, søger Regeringen at gennemtvinge det ved denne Bevilling, som jo i Forvejen vilde have foregribet hele Sagen. Hvorfor saa lave Jordlove, naar Jordfondens Midler kunde anvendes? Det er den rene Sandhed om dette Spørgsmaal; det er det, Regeringen prøver paa; vi har aldrig haft den Situation før.

Hvis Landstinget skulde bøje sig her, saa er der ikke Tale om Folketingsparlamentarisme, men Tale om, at Folketinget paa visse Omraader vil have Hovedindflydelsen, Eneindflydelsen paa Lovgivningsmagten. Hvis Landstinget ikke maa bruges til Gennemsyn af Finanslovsforslaget, til at gennemse, eventuelt rette noget saadant, ja, saa ved jeg ikke, hvorfor Landstinget i det hele taget skulde have Finanslovsforslaget til Behandling. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen behøver ikke at oplæse, hvad Estrup og Hørring har sagt; hvis han havde hørt, hvad jeg sagde første Gang, vilde han se, at det passer slet ikke, der er ingen Forbindelse dermed.

I øvrigt ved den høje Regering vel nok, i hvert Fald enkelte Medlemmer af den, at disse 3,4 Mill. Kr. har i Landstinget været foreslaaet indsat paa et særligt Lovforslag, men Regeringspartierne i Landstinget har været med til at stemme dette Forslag ned. Det viser altsaa, at de ønsker det kun paa en bestemt Maade, saaledes at hele Spørgsmaalet i Virkeligheden er afgjort, saa snart det ikke kan ske paa den ønskede Maade. Hensigten med at opføre Bevillingen paa Finansloven, hvilket altsaa i de elleve Aars Praksis, vi har haft, efter at Loven er vedtaget, aldrig før er forsøgt, er altsaa klar og tydelig. Her er ikke Tale om noget Overgreb